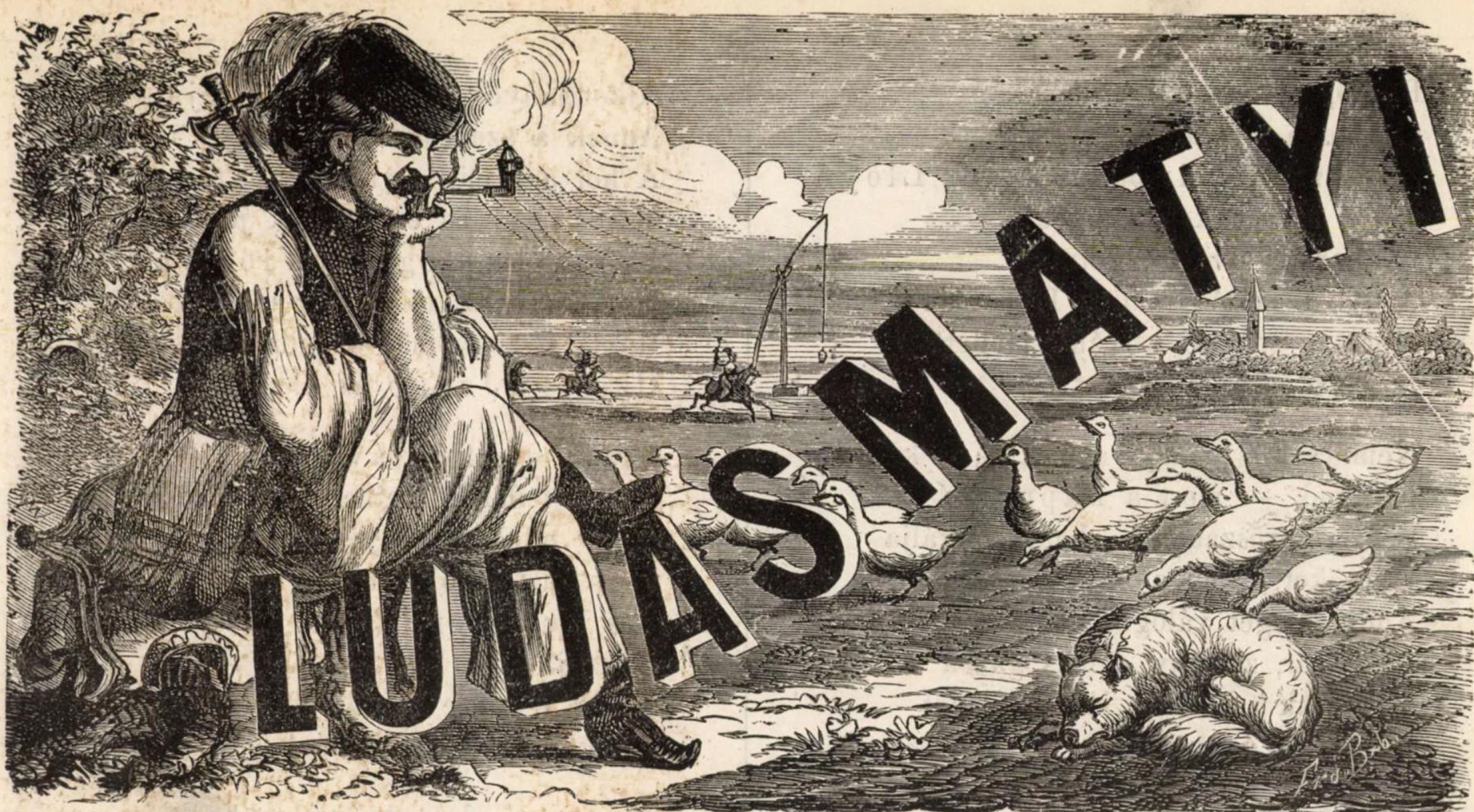

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jun. 11-én
1871.
24. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi"-nak van szánva.

Teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Belügyek.

Nem bánom, — hát legyen csuda-szent,
Sérthetetlen, halhatatlan,
— Mint Rómában non possumus ur —
Mindörökre csalhatatlan . . .
Az a fránya delegáczió!
A mely most Bécsben együtt ül, —
Higyje Gyula ur, hogy a polczon
Élte fogytáig ott csücsül.

Nem bánom, — csak intézze bátran
Bájszt ur a diplomacziát,
Nyerje meg az össz-államnak
A burkust, vagy a francziát!
Legyen az a közös hadsereg
Olyan erős, olyan vitéz:
Hogy szaladjon — a la Szadova — . .
Minden, a kire csak ránéz!

Nem bánom — ha már sem itt sem tul
Nem elég egy-egy miniszter,
Álljon oda a pénzt költeni
Még egy harmadik főpiszter; —
Legyen Menyus ur a főkasszás
Töltse átkozott éh-gyomrát
Annak a csúf közös sárkánynak,
A mely annyi terhet nyom ránk.

Ha nem . . . azt meg már nagyon bánom
Hogy Vili ur ő kigyelme . . .
Tesz-vesz mindent, s a hova kéne
Oda nincs egy csepp figyelme. —
Alkotmányos életet élünk
— Mondja — s Erdélyben a zsandár,
Megfogja a lókötőt, s betyárt,
De kisiklik sok jó madár!

Rabló, gyilkos, postasikkasztó . . .
Ott benn ül már Szögedébe,
S a vis motrix-ot a Pester Lloyd
Veszi szépen kegyelmébe!
Leakarják kenyerezgetni
A Hon, az Alföld s Ellenőrt,
Hogy a sok uri zsivány mellett
Irjanak és álljanak őrt!

Nem csak a gatyás betyárt kell ám
Elcsípni, — mert a kaputos
Százszor roszabb, — hadd invitálja
Hát őket be az a biztos. —
Addig eleget válogathatsz
A betyár, zsivány s más gazba . . .
Míg csak szabadon járhat kelhet
A főzsivány, az orgazda.

Az is nagyon fura állapot
A melybe Pauler jutott,
Mondhatnánk: no! ennek szegénynek
Ugyan helyesen kijutott.
Ugye bizony cultusminiszter
Volna, — ha volna! ő kelme?!
Ha Tritytrotyékkal szembe szálni
Akarna, avagy ha merne!

Gyöngy állapot! egy obscurus pap
— Olyan, minő van akarhány —
A magyar cultusminiszternek
Orrára fricskát s fittyet hány!!!
Hát nem tudja pokolba csapni?
Pardon! ha ő ezt megtenné,
Pesti katholikus kaszinó
Azonnal nagy zokon venné!

Alkotmányos miniszter! s tagja
Annak a szent kaszinónak,
A hol a finis sanctificat
Media, — és ezt tartják jónak.
Egy bruder Hegyi s Violával!
No, mit vársz tőle tehát mást?
Rájuk is adta már az elnök
Cziráki Jankó az áldást!

Uram, uram! Szlávi, Gorove,
Was ist das für eine Wirtschaft?
Hogy mindent benyel az a Deutsche —
Donaudampfschiffgesellschaft!
S a Triester Lloyd, mint Tök Jankó
Kikapja a subvencziót, —
Pedig Fiume is jól tudom
Megköszönné e porcziót!

Bizony mondom, koszorutokba
Egy-egy dicső virágot tűz
Segítni oly társulat, mely
Rabszolga kereskedést űz.
Talán egy-egy szerecsen lokájt
Küld időnként ajándékba . . .
Hogy olyan hiven megmaradtok
Iránta e jó szándékba.

Osztán meg . . . no de elég mára
Majd máskor is kaptok rutul,
Hogy más kutya érdeke a fő,
S a miénk háttérbe szorul.
Ha sok rosz fát tesztek a tűzre,
Én is viszsz'adom a kölcsönt —
Adjon isten mindnyájatoknak
— Azt a mi nincs — jobb erkölcsöt.

Nagy Bőgös.

Szentelt fricska.

A tapolczai kerület idevezülni akaró lelkészei meghatva a pápa nyomoruságos helyzete által, egy legalázatosabb feliratban azzal vigasztalták ő csalhatatlanságát, hogy érette mindannap imádkoznak, miért is kérik ő szentségének apostoli áldását.

Hanem a felirathoz elfeledtek Péterfillért mellékelni.

Pius papa aztán ezt a feledékenységet ugy tromfolta vissza, hogy kegyes leiratában biztositotta ugyan a tapolczai kerület lelkészeit, hogy érettök ő is imádkozik, hanem az apostoli áldást nem küldte meg.

Most már a tapolczai kerület lelkészei elmondhatják: quittek vagyunk a pápával.

Méltsás jelige.

Amicus Plato, amicus Aristoteles,
sed maxima amica . . . a bursa.

Tomcsányi.

Pattantyuk
a nagyméltóságu főrendiház karzatáról eregeti Ludas Matyi.

Denique á méltóságos főrrrendek á született törvényhozók és egy párr vöröshasu püspök számszerint mindössze válámi tizenhátán elméltóztátták határozni, hogy. . . . . meg vesznek.

Á telepitvényesekröl szóló törvényjáváslát kotyvásztott módositásukát hármádszorr is visszaküldik á képviselőháznák.

Igy határoztatott ez el ferbli és tarokk mellett az uri kaszinóban, a mumiák odujában pedig sanctionáltatott.

— —

Most hát mi fog történni ezen törvényjavaslattal? Hát bizonyosan a nagy bráma inditványozni fogja, hogy utasittsa a képviselőház bölcs megfontolás végett az osztályokhoz. A még Pesten rekedt mamelukok aztán rá mondják az Áment. *)

No majd küldenék én a nagyméltóságu és rozsdás czimerü henye főrendeknek — ha én volnék a tisztelt ház! — olyan izenetet, hogy tudom nem tennék az ablakukba.

— —

A méltóságos főrendeknek ezen parádéja önkéntelenül is eszembe juttatja azon esetet, midőn Törtelen egy negyedfél tagból álló vándorszinész társaság nagyszerü előadást hirdetett, bengáliai tüzzel és kivilágitással.

A plajbászszal karmolt szinlapon nagy ákombákom betükkel ott diszlett: népség, katonaság.

A fényes kivilágitást osztán vakitóvá tevé 4. szál fagygyu gyertya,a bengáliai fényt pedig elővarázslák egy olajbamártott ivpapirossal.

Hát a népség és katonaság?

A népség állott két szurtos és mezitlábos paraszt gyerekből, a katonaság a korcsmáros kocsisából.

— —

Hanem az a legszebb, hogy ezen nagyméltóságu mumiák a nemzet ezen privilégizált heréi még jezsuita módra profanizálni merészlik a képviselőhaz szabad elvüségét, mondván:

„Ha a főrendiház a képviselőházzal szemben bosszu álló akarna lenni, akkor nem tenné a változtatásokat, mert a képviselőház tagjait sujtja leginkább a javaslat.“

Sic. Tehát készül, hogy a méltóságos főrendek nagyobb részének nem csak hogy telepitvényese nincs, hanem még telepe sincs.

Már pedig csak seperjenek kendtek a maguk fundusa előtt.

*) Mind a nagy brámától, mind pedig a mamelukoktól pardont kérek, ha gyanusitásommal ellenkező történnék a javaslattal, mert a mondott értelembenni eljárás csak az én kujon felfogásom annyival is inkább mivel én ma pénteken midőn ezt a pattantyut irom, nem tudhatom, mire fognak szombaton sententiáltatni a telepitvényesek, és mi leend a képviselőház ultimátuma a bolygó zsidóként ide-oda kóborló törvényjavaslatra nézve.

Ha tehát rosz próféta lennék. . . pardon.

Ludas Matyi.

Egy főispáni étlap.

Pestmegye uj főispánja instellátioja napján a tányér nyaló és pezsgőnyelő megyei bizotmányi tagoknak nagy traktát csapott a polgári löveldében.

Ezen pátriárchális eszem-iszom ellen ugyan semmi kifogása sincs Ludas Matyinak, hanem igen is ván ám az étlap ellen.

Egy magyar főurnak, mint a minőnek magát gróf Zichy Ferraris Victor tartja, azt hisszük, cseppet sem derogálna, ha nemzeti nyelvünkön adná tudtára azt vendégeinek, hogy mitől döglik a légy?

De hát lássuk Pestmegye főispánjának étlapját.

Képzelj felülről egy grófi czimert végére állitva, melyet hogy el ne döljön, két oldalról két hátulsó lábára álló két oroszlány tart két első lábával; a czimer felett diszlik a kilencz águ korona.

Ezen csecsebecse alatt aztán olvasd, a mint következik: „*Bien soffrir a temps.*“

Dîner du 6 Juin 1871.

POTAGE.
Consommée à la Victoria.
HORS D'OEUVRE.
Esturgon Sauce remoulade.
RELEVÉS.
Filets de boeuf en tortue.
ENTRÉES.
Chaux froix de cailles en belle vue.
ROTIE.
Poulardes et oissous.
SALADE
à la russe.
LÈGUMES.
Petits pois á l'anglaise.
ENTREMET.
Riez á la parisienne.
Fraisses au sucre.
Cerisses,
Patisserie.
Caffée Moka.

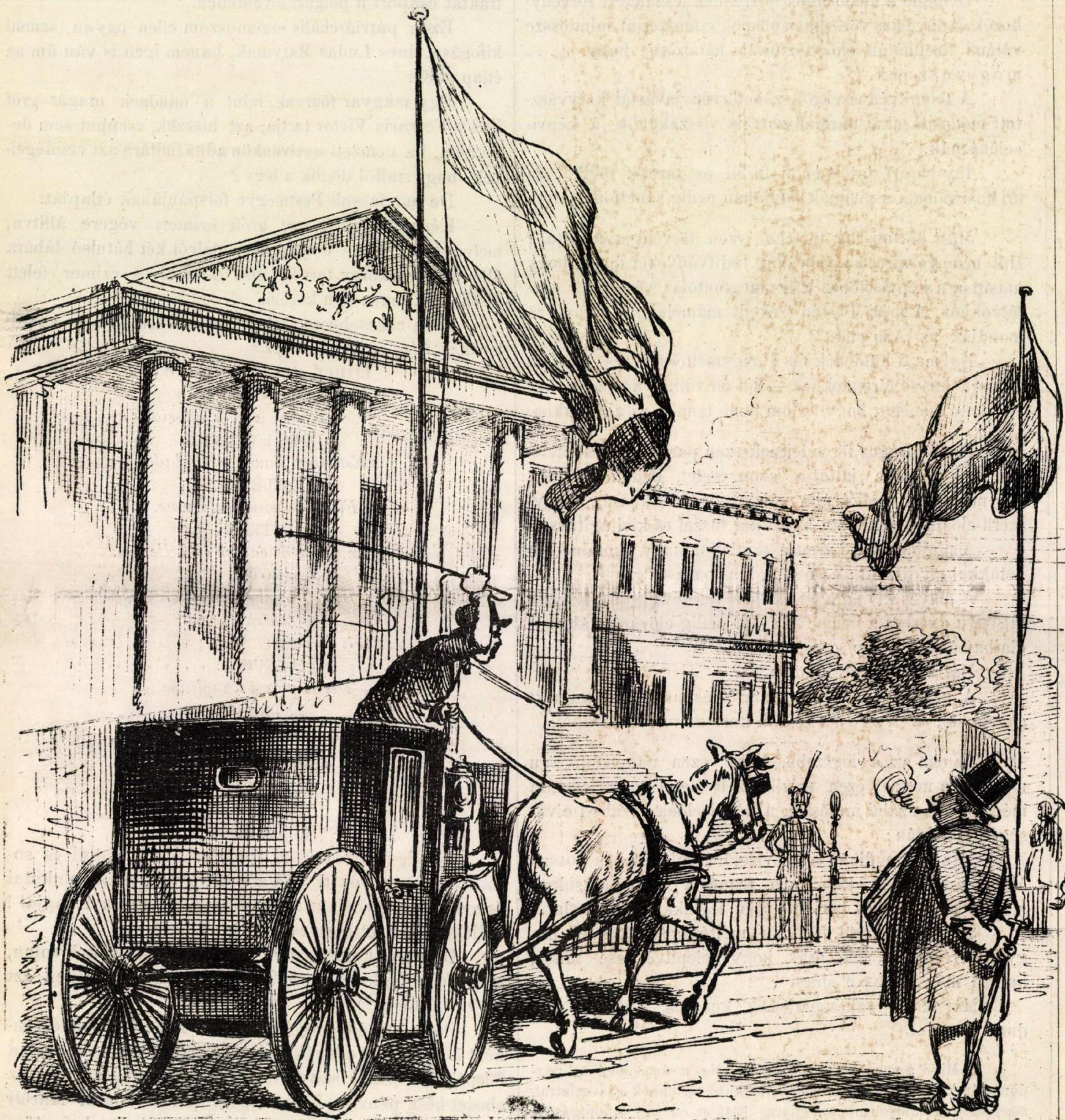
No édes lerchenfeldi, budaörsi, promontori és soroksári svábom! és ti pótharaszti, nyáregyházi, cinkotai és gubaczi magyarjaim! Pestmegye bizottmányi tagjai! tudjátok-e mit ettetek és mit ittatok hát?

De hogy tudjátok édes atyámfiai! Ha tudtátok volna, nem adtátok volna ki azonképen, a miképen azt bevettétek.*)

Pedig hát édes atyámfiai azon Dinerért személyenként 7. mond hét osztrák forintot fizetett Marschalnak a főispán ur. (Ugyi szivesörömestebb felvettétek volna az ebédet kész pénzben?) 300 teriték per 7. ftjával Maróti szerint is 2100 ft. Szja! Pestmegye főispánjának fizetése 4000 ft. Telik ebből ugy-e?

*) Azok a kik [hivatalosak nem valának, azt pletykálják, hogy a trakta nyomai még másnap is láthatók valának a lövelde keritése mentében.

Instellátió előtt.

Mikor az ember csak gróf és felsőházi tag megelégszik ilyen fogattal is.

Instellátio napján.

De mikor az emher nem csak gróf és felsőházi tag, hanem egyszersmind főispán is, már akkor ilyen maskara equipage dukál.

Szabadkai életképek.

XIX.kèp

Miska bácsi ipam uram a miniszteri audientián.

Tekintetes miniszter ur! — Oho — majd elhibáztam. — — — Felséges miniszter ur! Legkegyelmesebb uram!

Talán már volt szerencséje hallani, hogy én Szabadka városának legokosabb embere vagyok. — Ha kell valahova menni, hát mindenütt engem tolnak előre. — Igy történt most is, hogy ide gyüttem. — Én vagyok az a Miska, a ki feőnótáriusa voltam sok esztendeig a városnak. — Voltam én már több deputatióban. — Èn tartottam oráczíót egy időben Ujvidéken is — talán tetszik is tudni, mikor a kir. biztos elébe mentünk, és ha a prémes mentémet hátulról egyik társam (Isten nyugosztalja meg lelkét) meg nem rántja: hát nem akadtam volna meg, no de akkor még fiatal ember voltam, és nem volt annyi praxisom, mint most.

Ezeknek előrebocsátása után, kérem én bizony azért gyüttem ide, hogy Lénárd Máté vejem iránt valami bizonyosat megtudjak; mert mi odalent olyan humi hireket hallottunk, mintha tán más volna proponálva a főispánságra: azért legalázatosabban instálom kegyelmességedet, lenne szives ez iránt némi felvilágositással szolgálni.

Miska bácsi minisztere: Uram! ugylátszik, hogy ön tévedésben van. — Uraságod azt hiszi, hogy a belügyminiszterrel beszél; — tudja meg uram, hogy én ő excellentiájának csak komornikja vagyok.

Miska bácsi (csudálkozva.) Hiszen, azt tetszett mondani, hogy helyet foglaljak ezen a piros bársony kanapén.

Komornik: Igenis — hogy uraságod addig kipihenje magát, mig ő excellentiája elfogadja. — Parancsolja, hogy bejelentsem.

Miska bácsi: Sose bántsa . . . . ugyis mindennap együtt ebédelek ő excellentiájával a casinóban. . .

(Miska bácsi leverten távozik, s utközben azon töri fejét, vajjon elmondja-e mind ezt, a mi vele történt, a mámikának?!)

Borsika
titkos táviratából.

Sziporka.

Besorozták a fiut bakának a königräczi csata előtt, verték a dobot indulóra s elkellett bucsuzni szüleitől.

„Ne busuljanak édes szülém, vigasztalá őket a fiu, nem talál engem az ágyugolyó, fogadom, hogy visszatértemkor egy ellenség fejével lepem meg kigyelmeteket.“

— Nem kivánom én édes fiam! örömest látunk mi **fej** nélkül is, csak haza jöhess.

Jegyzőkönyvi kivonat.

A pesti katholikus politikai kaszino 1871. junius 8-án tartott teljes üléséből.

Jelen voltak: Gróf Cziczráki Janó elnök.
Páter Tritytroty alelnök.
Szent Lókain Antal, a „Magyar Alom“ szerkesztője.
Török Jancsi, Jánosnak az apja.
Abzug Virgilius, 4-er katbolizált kálomista.
Viola Maszlagius, vándor bujtogató.
Hegyi Bujtorjanius, katholizált zsidó.
báró Jócsikó Kálmán; Lókain bojtárja.
páter Pollák Bagoziándus;
páter Palásthi Menyecskézendius,
páter Konek Bikaiánus,
páter Jekelfalusi Csalafantianus választmányi tagok; ezenkivül számtalan kegyes és jámbor a Szilágyi Virgilius által tartatni szokott népgyüléseken pártokló szabadalmazott nevelőintézet tulajdonosnői, unokahug papszakácsné rendes és rendkivüli tagok; mely alkalommal,

határoztatott:

hogy ha a szent kaszinó rendes tagja Pauler Tivadar magyar királyi cultusminiszter hajtani találna annak a pokolba fogantatott Ellenőr czimü ujságnak kárhozatot lehellő tanácsaira, s a közte és szent tagtársunk Jekelfalusi Csalafantiánus között a multkor történt érdekes jelenetet vagy dementirozni akarná, — vagy valami hajlandóságot mutatna az egyedül idvezitő csalhatatlansági dogma kihirdettetését megakadályozni: a szent társulat tagjai közül, mint arra méltatlan, érdemetlen, szóval mint pestises egyén, ki csapattatik, s e világon a Mária-gyüdi templomnak meztelen térdeni 12-szeri megkerülésére, a más világon pedig tiz ezer esztendei purgatoriumra, azután pedig örökös gyehennára itéltetik, s páter Tritytroty ezen itélet végrehajtásával megbizatván.

Ezen határozat, illetőleg itélet a szenttársulat rendes közlönyében a Ludas Matyiban közhirré tétetni rendeltetik.

Kiadta :
Páter Makutyi
jegyző.

Gr. Z. F. Victor albumába.

Esküd még mielőtt alkotmányunkra le tennéd:
Föispáni fotelbe te nagy hetykén bele ültél,
Még mielőtt el végezhetted volna beszéded. . .
Fő uri rangodhoz képest többször bele sültél,
Helyre üté minden bakalád a löveldei vig tor.
Itt legalább te valál egyedül igazán csak a Viktor.

Adomák.

Undon egyszer a tisztes falusi elöljáróság gyülést tartott. Mig nagy bölcsen a fenforgó tárgy felett tanácskoznának, az alatt egy élelmes kutya, a biró zsiros erszényét elkapta, s azt egy félre eső helyen a maga kutyamódja szerint megette.

Ez még ugyan nem nagy baj lett volna, — hanem az erszényben pénz is volt, s a kutya ezt a zsiros zacskóval való küzdelemben menten szétszórta.

Mikor aztán a kutya visszajön, — a bölcs esküdtek azt gondolták, hogy a zacskóval együtt a pénzt is lenyelte a torkos állat. Eleinte tehát fölakarták a kutyát hasitani, hanem később még is azt a bölcs végzést hozták, — hogy a kutyát kalodába teszik, s ott addig verik, mig a pénzt elő nem adja.

— —

Volt egyszer egy földes urnak egy Dobozi nevü tiszttartója, a kit igen szeretett, mert urodalmát s a jobbágyságot igen rendben tartotta.

Egy paraszt ember azonban éppen ezért a rendes természetéért nem szerette a tisztartót. Ez a paraszt ember pedig legröstebb volt a faluban.

Elment tehát egyszer ez a paraszt ember az urasághoz, s a tisztartót az uraság előtt elkezdte szidni, gyalázni, — hogy milyen tigris természetü, s hogy csalja lopja a méltóságos uraságot.

Az uraság ismerte Dobozit egyenes természete és lelkületéről, de ismerte az ellene ármánykodó parasztot is; — nem lohasztotta le azonban az árulkodó kárörömeit — hanem biztatta, hogy majd ir egy levelet, s adja ezt oda Dobozi uram kezébe.

A levélbe pedig nagy bölcsen az volt irva, hogy a vivőjére veressen Dobozi uram jó huszonötöt.

Haza sietett tehát a paraszt ember nagy örömmel, gondolván, hogy majd megmosdatják most a kegyetlen tiszttartót.

A mint aztán kezébe nyomja a levelet Dobozi uramnak, nagy figyelmessen elkezdi az olvasni, — az olvasás közben azonban arca elkomorult, szemei kigyuladtak, vére pedig szokatlan mozgásba jött,

A paraszt látva e feltünő jelenségeket a tisztartón, nem álhatá meg, hogy örömében fel ne kiáltson.

— Izzadsz most Dobozi ugy-e? Forditsd csak a levelet, tulnan is neked szól.

Hanem aztán Dobozi uramnak sem kellett több a tréfából, — elővette ő is az izasztót, s ugy ostor hegyre vette ezt az ármánykodó parasztot, hogy bár ő volt ez előtt leglustább a faluban, de most oly gyorssá lett, hogy nyulat lehetett volna fogatni vele.

— —

Egyik veterán irónk igen rövid látó vala, ugy annyira, hogy verőfényes napon is borusnak látta az eget.

Egy igen szép délután sétálni akarván menni azt mondja ujonnan fogadott öreg invalidusának: Mihály hozza ki csak az esernyőmet.

Az öreg Mihály bemegy a szobába, keres keres valamit, de nem talál, végre is nem győzi várni ura, utánna megy s rá rivall: ugyan mi az ördögöt csinál Mihály oly sokáig?

Hát uram keresem. . .

Nem látja, hogy ott van a szegletben ni.

Mi uram? Hát a parupli. . .

Óh tekintetes uram! hát mért nem mondta először is mingyárt magyarul, hisz már tizszer is volt a kezembe.

— —

Két paraszt embernek mint tanubizonyságnak esküt kellett volna letenni a törvényszék előtt, de a biróság előtt csak az egyik tanu jelent meg.

Ez aztán az eskületételnél mind a két kezét feltartotta.

— Mit akar kend mind a két kezével? kérdi egyik biró.

— Hát tekintetes uram! válaszolt a kérdezett — pajtásom nem jöhetett el, tehát megkért, hogy helyette is tegyem le az esküt.

— —

A beregszászi birónak ellopta egyszer a lovát a cigány. Hanem a biró véletlenül megösmerte azt egy vásárban, épen midőn a cigány legkényesebben paripázott rajta.

Erre a biró előkapja botját, s verl keservessen a cigányt.

A cigány megijedt, s azt mondja a birónak:

— Nem ugy verik nálunk a cigányt biró uram!

— Hát hogy? kérdi a biró.

— Két kézzel — válaszolt a cigány.

Mig azonban a biró neki kászolódott, hogy a cigányt két kézzel verje, — addig a cigány szépen elnyargalt.

— —

Most történt legközelebb midőn P. megye uj főispánja hivatalába beiktattatott, hogy a megye várnagya szemlét tartván a gálában kiállitott huszárokon a főispán megérkezése előtt, a soros őrhöz igy szóla;

Na osztán János! mikor a méltóságos főispán ur kocsija a kapuhoz közeledik, hangosan kiáltsa ám kend, hogy „queraus.“ Értette kend?

„Igen is értettem teens várnagy uram!“

Mikor aztán Jancsi huszár megpillantotta a főispán kocsiját, kiakarván tenni magáért torkaszakadtából elordítá: halberdó!

Persze lett olyan kaczagás, hogy a szele majd lehordta a főispán ur strimflis németjét a bakról,

Diskurszus Iczig szomszéd és Mihály gazda közt.

Mihály gazda: Hallotta szomszéd?

Iczig szomszéd: Nus mit Mihály bácsi?

Mihály gazda: Hát hogy a Károlyi Gyurka palotájának homlokzatáról a grófi korona magától lehullott.

Iczig szomszéd: Brávó! hisz ez azt jelenti, hogy a gráf republikánussá lett. . .

Mihály gazda: Igen, de már másnap ujat tettek helyébe. . .

Iczig: E meg azt jelenti hallja kend, hogy a gráf marad a ki volt . . a legtulzóbb arisztokrata.

—

Mihály gazda: No szomszéd! találtak már Hevesvármegyének is főispánt.

Iczig szomszéd: Ugyan kit Mihály bácsi?

Mihály gazda: Hát valami Máriás nevü uri embert.

Iczig szomszéd: Gatt bewahre! ha Heves füispánja egy máriás lesz, az egész megye nem is fog thübbet érni egy petáknál.

A „Népszava“ előfizetési ára:

Évnegyedre . . . 1 frt
Félévre . . . 2 frt

Kiadóhivatal: **Pest, városháztér 6. szám alatt.**

Gyüjtőnek minden öt előfizető után tiszteletpéldánynyal szolgálunk.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betűivel, (Lipót-utcza 11. sz. a.)